

J. C. Christensen: Paa det foreliggende Afsnit er der kun et enkelt Vædringsforslag, som jeg ikke har tiltraadt sammen med Flertallet, og dette Vædringsforslag, som staaer utiltraadt ikke alene af mig og min sædvanlige Meningsfælle fra Lovet (A. Nielsen) men ogsaa af andre Medlemmer, endogsaa Medlemmer af Flertallet, skal jeg omtale med et Par Ord. Det er Vædringsforslaget under Nr. 132, stillet af Justitsministeren og gaaende ud paa, at der tillægges Assessor Fauerholt et Lønningstillæg for det indeværende Finansaar af 800 Kr. Den ærede Ordfører motiverede dette Vædringsforslag med, at det var heldigt, at flere Underdommere gik over i Assessorstillingen, og den samme Grund har været fremført det tidligere Par Gange, da noget lignende er sket, nemlig i Finansaarene 1870—71 og 1880—81. Det synes mig, at den Grund kan man ikke blive ved at leve paa. Det er jo kun sjældent det sker, at en Mand gaar fra en Underdommers- til en Assessorstilling, og det, at denne Mand har søgt det Embede, han nu har, er jo ikke sket i Blinde for hans Vedkommende. Han vidste meget vel, hvad det var, han søgte, og hvad han fik i Løn, og han har aldeles ingen juridisk Ret til nu at faa et Tillæg af 800 Kr. Naar et saadant Tillæg bevilges ham, saa er det en ren og skær Gave, som skal gives vedkommende Mand, og saa spørger jeg: Er der nu nogen særlig Anledning til, at denne Mand faar et saadant Tillæg? Den Motivering alene, at det er heldigt, at en Underdommer søger over til Overretten, er nemlig ikke nok for mig til at stemme for, at han skal have de 800 Kroner. Spørgsmaalet er dette: Er der nogen særlig Anledning til at bevilge dette Ekstratillæg? Naar jeg har spurgt mig selv og andre derom, har jeg aldeles ikke kunnet faa noget Svar, der viste, at der var særlig Anledning dertil. Jeg selv kender ikke vedkommende Mand; det eneste, jeg ved om ham, er, at da han blev forflyttet til Viborg, syntes det at være stor Glæde baade hos ham og blandt Herredets Beboere over den skete Forflyttelse. Men det er ikke nogen særlig Grund til, at man skulde bevilge ham 800 Kr. Jeg har ikke kunnet finde nogen Grund dertil, og det er derfor min Hensigt at stemme imod Vædringsforslaget, ligesom jeg ogsaa opfordrer de ærede Medlemmer her i Tinget til at gøre det samme. — Om Vædringsforslagene under Nr. 133, 134 og 320 er der jo Enighed mellem Flertallet og os paa denne Side, og det er egentlig mest for at benytte Lejligheden, da jeg alligevel har Ordet, at jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger om

dem. Dette Par Bemærkninger vil jeg knytte til en Udtalelse af den højtærede Justitsminister. Den ærede Justitsminister sagde først for Sul i en Tale, som han holdt i Anledning af Lovforslaget om Arbejdsretter, at han ikke troede, at der længere eksisterede nogen offentlig Mening, for saa vidt man ved offentlig Mening forstaar visse Grundsatninger, som alle ere enige om i Henseende til Spørgsmaalet om, hvad der er Ret, og hvad der er Moral, og endvidere sagde den højtærede Justitsminister, at vort Samfund er saa sønderrevet og saa splittet, at „jeg for min Part virkelig tvivler om, at der er en offentlig Mening“. Disse Udtalelser staa i dette Aars Folketingsstidende Spalte 1556—1557. Det er en mærkelig Udtalelse, som den Gang fremkom fra den højtærede Justitsminister, og den er saa meget mere mærkelig, som der er noget rigtigt i det, at vort Samfund for Tiden er saa splittet. Men har den ærede Minister aldrig tænkt paa, hvis Skyld det er? Har den ærede Minister aldrig tænkt paa, at netop for det, at vort Samfund er saa splittet som det er, bærer det nuværende Ministerium sin store Skyld. Der er jo ingen Tvivl om, at der var netop een Ting, som den offentlige Mening hidtil havde været meget stærkt enig om. Skjønt vi tidligere, før vi fik det nuværende Ministerium, ogsaa havde politiske Kampe og andre Kampe her i Landet, var der dog een Ting, som den offentlige Mening, synes mig, stadig at have været enig om, og det var den gamle Sætning fra Kristian den V.s danske Lov, at „den Lov, som Kongen giver, maa ingen Mand aftage eller forandre“. En saadan Sætning var man enig om fra alle Sider. Det blev fra alle Sider sagt, at Lovens Majestæt var hellig, Loven var over os alle; det holdt man paa den Gang. Netop under det nuværende Ministerium er det jo imidlertid, at der er blevet praktiseret noget andet. Den højtærede Minister har jo netop været med til at praktisere, at det har ikke saa meget at sige med Loven. Han har jo sat sig ud over Grundlovens Bud og netop de provisoriske Love, som her omhandles under de foreliggende Vædringsforslag ere jo nogle af de bedste Beviser for, hvorledes den højtærede Minister behandler Grundloven, et Bevis for, at han aldeles ikke holder sig denne Kristian den V.s danske Lov efterrettelig, at „den Lov, som Kongen giver, maa ingen Mand aftage eller forandre.“ Dette er disse provisoriske Love det bedste Bevis paa, for ingen har vist nogen Sinde kunnet tænke sig, at vi skulde komme til en saadan Lovgivningsmaade her i Danmark, som er praktiseret i de senere Aar, at